

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Landesgericht Feldkirch στις 28 Ιουλίου 2008 — Vorarlberger Gebietskrankenkasse κατά WGV-Schäbische Allgemeine Versicherung AG

(Υπόθεση C-347/08)

(2008/C 272/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landesgericht Feldkirch

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Vorarlberger Gebietskrankenkasse

Εναγομένη: WGV-Schäbische Allgemeine Versicherung AG

Προδικαστικά ερωτήματα

- Έχει η παραπομπή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2002, για τη διεθνή δικαιοδοσία⁽¹⁾, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού την έννοια ότι φορέας κοινωνικής ασφάλισης στον οποίο περιήλθαν εκ του νόμου οι αξιώσεις του αμέσως ζημιωθέντος [άρθρο 332 του νόμου πλαισίου περί ασφαλίσων (ASVG)] δύναται να ασκήσει αγωγή ευθέως στρεφόμενη κατά του ασφαλιστή ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου στον οποίο ο φορέας αυτός έχει την έδρα του, εντός κράτους μέλους, εφόσον επιτρέπεται η άσκηση μιας τέτοιας αγωγής και ο ασφαλιστής έχει την κατοικία του εντός του εδάφους κράτους μέλους;
- Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Συντρέχει η διεθνής αυτή δικαιοδοσία και στην περίπτωση κατά την οποία ο αμέσως ζημιωθείς δεν έχει, κατά τον χρόνο ασκήσεως της αγωγής, την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή του στο κράτος μέλος στο οποίο έχει την έδρα του ο φορέας κοινωνικής ασφάλισης;

⁽¹⁾ ΕΕ L 12, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Bundessozialgericht (Γερμανία) στις 4 Αυγούστου 2008 — Christian Grimme κατά Deutsche Angestellten-Krankenkasse

(Υπόθεση C-351/08)

(2008/C 272/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundessozialgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Christian Grimme

Καθού: Deutsche Angestellten-Krankenkasse

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει οι διατάξεις της Συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων⁽¹⁾, ιδίως τα άρθρα της 1, 5, 7 και 16 καθώς και τα άρθρα 12, 17, 18 και 19 του παραρτήματός της I να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπουν να υποχρεώνεται το μέλος του διοικητικού συμβουλίου ανώνυμης εταιρίας ελβετικού δικαίου το οποίο απασχολείται στη Γερμανία να ασφαλιστεί στον γερμανικό συνταξιοδοτικό φορέα ασφάλισης, ενώ το μέλος του διοικητικού συμβουλίου ανώνυμης εταιρίας γερμανικού δικαίου που απασχολείται στη Γερμανία απαλλάσσεται της υποχρέωσης να ασφαλιστεί στον γερμανικό συνταξιοδοτικό φορέα ασφάλισης;

⁽¹⁾ ΕΕ 2002 L 114, σ. 6.

Αναίρεση που άσκησε στις 7 Αυγούστου 2008 η Internationaler Hilfsfonds eV κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) στις 5 Ιουνίου 2008 στην υπόθεση T-141/05, Internationaler Hilfsfonds e.V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-362/08 P)

(2008/C 272/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Internationaler Hilfsfonds eV (εκπρόσωπος: H. Kaltenecker, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 2008,
- να αποφανθεί οριστικώς επί της υποθέσεως και να κηρύξει άκυρη την προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής της 14ης Φεβρουαρίου 2005 (άρθρο 54 του Οργανισμού του Δικαστηρίου),
- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου να κριθεί εκ νέου,
- να καταδικάσει την Επιτροπή σε όλα τα δικαστικά έξοδα και σε αυτά της ανααιρεσείουσας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή περί ακυρώσεως της αναιρεσείουσας κατά της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία αυτή αρνήθηκε στην αναιρεσείουσα την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με τη σύμβαση LIEN 97-2011, περί της συγχρηματοδότησεως προγράμματος ιατρικής βοήθειας διοργανούμενου στο Καζακστάν, με την ακόλουθη αιτιολογία: η προσφυγή βάλλει κατά αποφάσεως με την οποία απλώς επιβεβαιώνεται προηγούμενη απρόσβλητη απόφαση της Επιτροπής, και για την περίπτωση που η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποτελεί απλώς επιβεβαιωτική απόφαση, αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ως απόφαση η οποία μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή υπό την έννοια του κανονισμού 1049/2001.

Η απόφαση του Πρωτοδικείου εμφανίζει σημαντικά ελαττώματα τόσο από νομικής απόψεως όσο και από απόψεως εκτιμήσεως πραγματικών περιστατικών.

Πρώτον, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απάντηση της Επιτροπής την οποία αυτή απηύθυνε προηγουμένως στην αναιρεσείουσα ως απάντηση σε δεύτερη αίτηση υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, έπρεπε να έχει θεωρηθεί ανίσχυρη, διότι δεν είχε συνταχθεί από τον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής και δεν περιείχε ούτε αιτιολογία ούτε μνεία δικαιωμάτων. Επειδή, συνεπώς, αποτελεί νομικώς ανίσχυρη δευτερολογία, το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής περί ακυρώσεως. Επομένως, μόνον η προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή η απάντηση της Επιτροπής στη νέα αίτηση της αναιρεσείουσας, μπορεί να θεωρηθεί οριστική απάντηση της οποίας προηγείται πράγματι, αντίθετα προς την άποψη του Πρωτοδικείου, νέα και πλήρης εξέταση της καταστάσεως από την Επιτροπή. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να είναι «απλώς επιβεβαιωτική», διότι η επιβεβαίωση μέτρου που δεν έχει έννομα αποτελέσματα αποτελεί παραλογισμό. Δυστυχώς, όμως, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εξετάσει το νομικό κύρος της προηγούμενης απαντήσεως της Επιτροπής, γεγονός το οποίο οδήγησε σε λανθασμένο χαρακτηρισμό της προσβαλλομένης αποφάσεως της Επιτροπής.

Δεύτερον, ο ισχυρισμός του Πρωτοδικείου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί απάντηση σε πρώτη αίτηση υπό την έννοια του κανονισμού 1049/2001 και, επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση η οποία δύναται να προσβληθεί με προσφυγή, πρέπει να αποδοθεί στην εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Το Πρωτοδικείο παρέβλεψε ότι η διάταξη αυτή καθιστά μεν δυνατή την υποβολή δεύτερης αιτήσεως, αλλά δεν την καθιστά υποχρεωτικά αναγκαία. Ενόψει αυτού και λαμβάνοντας υπόψη την απορριπτική στάση της Επιτροπής καθ' όλην την πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασία, η αναιρεσείουσα δεν ήταν πλέον υποχρεωμένη να υποβάλει και άλλη αίτηση. Η αναιρεσείουσα ζήτησε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας να περιληφθεί στα πρακτικά της συνεδριάσεως η υπόδειξη της όσον αφορά τον χαρακτήρα της διατάξεως αυτής, διότι αυτά δεν ήταν πλήρη ως προς το σημείο αυτό. Απορρίπτοντας το αίτημα για διόρθωση των πρακτικών της συνεδριάσεως, το Πρωτοδικείο περιέπεσε περαιτέρω και σε δικονομικό σφάλμα.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το **Oberlandesgericht München** (Γερμανία), στις **11 Αυγούστου 2008** — **Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV** κατά **Adolf Darbo AG**

(Υπόθεση C-366/08)

(2008/C 272/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht München

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα και εφεσίβλητη: **Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV**

Εναγομένη και εφεσείουσα: **Adolf Darbo AG**

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει ο όρος μαρμελάδες χαμηλής περιεκτικότητας σε ζάχαρη του παραρτήματος III, τμήμα Α, της οδηγίας 95/2/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 1995, για τα πρόσθετα τροφίμων πλην των χρωστικών και των γλυκαντικών⁽¹⁾, την έννοια ότι περιλαμβάνει και μαρμελάδες με την ονομασία μαρμελάδα έξτρα;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:
 - α) Πως πρέπει, κατά τα λοιπά, να ερμηνευθεί ο όρος *μαρμελάδες χαμηλής περιεκτικότητας σε ζάχαρη* του παραρτήματος III, τμήμα Α, της οδηγίας 95/2/ΕΚ;
 - β) Έχει, ειδικότερα, την έννοια ότι περιλαμβάνει επίσης μαρμελάδες με την ονομασία *μαρμελάδα έξτρα* με περιεκτικότητα σε διαλυτή ξηρά ουσία 58 %;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα και στο δεύτερο ερώτημα, δεύτερο σκέλος:

Έχει το μέρος II, δεύτερη φράση, του παραρτήματος I της οδηγίας 2001/113/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2001, για τις μαρμελάδες, τα ζελέ και τις μαρμελάδες εσπεριδοειδών καθώς και την κρέμα κάστανου που προορίζονται για τη διατροφή του ανθρώπου⁽²⁾ την έννοια ότι η χρήση της ονομασίας *μαρμελάδα έξτρα* μπορεί να επιτρέπεται και για μαρμελάδες με περιεκτικότητα σε διαλυτή ξηρά ουσία μικρότερη από 60 %, όταν η χρήση της ονομασίας *μαρμελάδα* στην περίπτωση τέτοιων μαρμελάδων δεν εξαρτάται από λιγότερο αυστηρές προϋποθέσεις;

⁽¹⁾ ΕΕ L 61, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ 2002, L 10, σ. 67.